

„Az úttörő bátor és fegyelmezett.”

CSETÉNYI ANIKÓ:

ÁGI GYŐZELME

SZEREPLŐK:

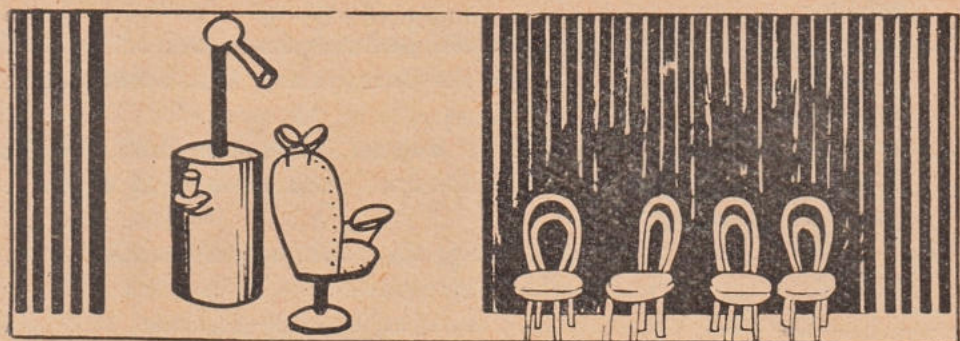
Ági

Piri

Asszony

Petike

Fogorvos.

Szin: A fogorvos várószobája. Ági felkötött állal ül, Pirike kezét szorongatja. Mindkettőn úttörőnyakkendő.

ÁGI: Pirikém, édes, aranyos Pirikém, én olyan borzasztóan félek, hogy azt ki sem tudom mondani.

PIRI: Dehogyanem. Legalább százszor kimondtad már amióta itt ülünk. Próbáld valami másra gondolni.

ÁGI: Pirikém, én arra teljesen képtelen vagyok, én megbolondulok, annyira félek. Húztak már neked fogat életedben?

PIRI: Egyszer igen, tavaly.

ÁGI: És, mondd, nagyon fájt? De őszintén!

PIRI: Nem nagyon. Az injekció kicsit kellemetlen volt, de utána semmit sem érezni.

ÁGI: Fáj az injekció! Te én a múltkor is rosszul lettem, amikor a diftéria-oltást kaptuk. Esküszöm, Piri, hogyha meglátom a tüt, én elájulok.

PIRI: Ági, hagyd már abba ezt a hisztizést! Hidd el, szívesebben elviselném azt a kis fájdalmat, mint a jeleneteidet.

ÁGI: Szóval mégis, fáj? Csak letagadtad! Micsoda barátnő vagy?

PIRI: Ági? Hát nem elkísértelek, amikor kértél pedig mozijegyem is volt?

ÁGI: Tudom, Pirékém, tudom. Ne haragudj, hogy összevissza beszélek, dehát annyira félek!

PIRI: Ági, tudod mi a te hibád?

ÁGI: (nyöszörögve): Micsoda?

PIRI: Hogy gyáva vagy.

ÁGI: Tudom. Ez így is van. Én borzasztóan gyáva vagyok. Nekem a felelésnél is mindig remeg a térdem, még akkor is, ha tudom a leckét. Én nagyon gvávának születtem.

PIRI: És ebbe csak így belenyugszol?

ÁGI: Mit csináljak? Nem tehetek róla, hogy annyira félek mindentől.

PIRI: De arról tehetsz, hogy minden percben hangoztatod. Próbáld összeszedni magad! Csak egy kis önfegyelem kell hozzá, semmi egyéb.

ÁGI: Önfegyelem, jaj, érdekel is engem az önfegyelem, amikor majd összeesek a félelemtől! Te Piri, nekem nem is fáj a fogam, én hazamegyek.

PIRI: Ilyen bolondságot ne csinálj. Ez csak olyan csalóka érzés. Nálam is így volt. Megijedt a fogótól.

ÁGI: (felszisszen): Jaj a fogó, ne is emlegesd! Én nem maradok itt, mert nem bírom ki, egész egyszerűen nem bírom ki (a kijárat felé megy).

PIRI: Ági!

(Asszony és a síró Petike a kijáratnál, majdnem beleütköznek Ágiba, aki kezét az arcára tapasztva visszavonul és újra Piri mellé kuporodik).

ÁGI: (súgva): már megint fáj.

PIRI: Majd meglátod, milyen jó lesz, ha túl leszel rajta.

Asszony: Petike, ne bömbölj, mert kikapsz! A doktor bácsi nem bánt.

PETIKE: (torkaszakadtából sivit): De bánt!

ASSZONY: Hát ez rémes! (a gyerekhez) Petike! Mit mondtam?

PETIKE: Nem akarok bemenni! Nem megyek be!

ASSZONY: (kétségbeesetten): Ha szépen viselkedsz, kapsz csokit. Csokit ad neked a doktor bácsi, ha nem sírsz.

PETIKE: Nem kell! Ááá! (megfeszíti magát, nem lehet beljebb vonszolni, toporzékol).

PIRI: (rászol): Enyje, ki ez a rossz kisiú?

ASSZONY: Nézd, ez a kislány elmondja az óvonéninek, milyen rossz voltál, igaz?

PIRI: Bizony.

PETIKE: Akkor sem megyek be!

ASSZONY: (kimerülten, tanácstalanul, sóhajt, majd Pirihez): Rendel már a doktor úr?

PIRI: (az órájára néz): Mindjárt elkezdi.

ASSZONY: Egész éjjel nem aludtunk — annyira fáj a gyerek foga. Nem hagyhatom tovább... attól félek ki kell húzni.

PETIKE: Nem kell kihúzni! Nem kell kihúzni!

ÁGI: (az egész jelenet alatt falfehéren áll, látszik az arcán, hogy küszködik a félelemmel, súgva): Pirikém nagyon félek.

PIRI: (súgva): Hallgass! Még jobban elijeszted.

(A függöny szétnyílik, láthatóvá válik a fogorvos rendelője).

- FOGORVOS: Jónapot kívánok. (Petikéhez) No, mi újság öcskös? Rosszalkodik a fogad?
- PETIKE: (amikor a doktort meglátja, kétszer olyan hangosan üvölt).
- ASSZONY: Doktor úr kérem, nem bírok vele. Petike!
- FOGORVOS: Enyje, no, minek ez a lárma? Gyere ide, mutatok neked egy zseblámpát (felgyújt, leolt, egy kezeügyébe kerülő zseblámpát).
- (Petike elhallgat, érdeklődve közeleg).
- No, mit szólsz hozzá? Hm!?
- PETIKE: (szakértelemmel): Elem van benne?
- FOGORVOS: Látom, értesz hozzá. Nohát, meséld csak el, mit csinált éjjel a fogad?
- PETIKE: (azonnal ellenségesen visszahúzódik): Nem engedem kihúzni.
- FOGORVOS: No, azért csak mutasd meg. Nem húzom ki, csak megnézem.
- PETIKE: (gyanakodva): Nem tetszik kihúzni?
- FOGORVOS: Nincs nálam fogó. Láttál te már fogó nélkül húzni?
- PETIKE: Nem. (kinyitja a száját, a fogorvos vizsgálja).
- FOGORVOS: (gondterhelten): Sajnos a fogat nem lehet megmen-
teni.
- PETIKE: (üvöltve): Nem engedem kihúzni!
- FOGORVOS: Jól van öcskös, mit kiabálsz? Csak akkor húzom ki, ha te akarod. Pedig jobb lenne, ha akarnád, mert akkor nem fájna többet.
- PETIKE: (visít): De én nem akarom.
- FOGORVOS: Aztán mért nem?
- PETIKE: Csak. Mert a húzás fáj.
- FOGORVOS: Tyúha, te félsz legény létedre? (Ágira mutat) Látod ez az úttörőkislány milyen bátor? Nem sír, nem toporzékol, általában sokkal rendesebben viselkedik mint te. Mi a panasz kislányom?
- ÁGI: (akadozva): Nekem... nagyon megfájdult a fogam... hátul fent... öblögettem kamillával... nem használt.
- PIRI: Iskolából is hazaküldték.
- FOGORVOS: No jól van. Ülj ide a székbe. Mutasd csak? (megkoppogtatja) Ez fáj?
- ÁGI: (felszisszen): Igen.
- FOGORVOS: Jó. Adunk egy injekciót.
- ÁGI: (rémülten néz Piri-re. Piri biztatóan int felé).
- PETIKE: (Ágihoz): Oltást kapsz?
- ÁGI: I-igen.

PETIKE: Nem félsz?

ÁGI: (Erőt vesz magán, elmosolyodik): Nem hát... kis tűszúrás az egész... nem is fáj olyan nagyon.

PETIKE: Ha fáj, akkorát ordítsz, mint a ház?

ÁGI: Akkor igen. De nem fáj.

ASSZONY: (Pirihez): Milyen derék kislány a barátnőd!

FOGORVOS: (Ágihoz): No nyisd ki a szád! (Injekciót ad).

ÁGI: (görcsösen kapaszkodik a szék karfájába, de arca meg sem rebben).

ORVOS: Gratulálok. Ez igen.

PETIKE: (csodálkozva): Nem is sírtál?

ÁGI: Persze, hogy nem. Semmiség az egész.

PETIKE: Ha akarok, én sem sírok.

ÁGI: Hát akarj! Csak akarni kell. Elhiszed?

PETIKE: (Ági nyakkendőjét nézegeti): Te úttörő vagy?

ÁGI: Igen.

PETIKE: Én is az leszek, ha megnövök. Már most is tudok egy úttörő nótát.

ÁGI: Énekeld el!

PETIKE: Az úgy van, hogy:

Úttörők vagyunk, mi vidám gyerekek...

ÁGI: No és? Tovább?

PETIKE: Tovább nem tudom.

ÁGI: Tovább meg úgy van, hogy:

Szabadságban élünk, részünk szeretet,

Ha énekel, ha táncot jár az úttörőgyerek,

A kismadár is fenn az ágon őreá nevet...

(Pirihez) Olyan furcsa a hangom!

PIRI: Nem veszek észre semmit.

ÁGI: Nehezen forog a nyelvem.

FOGORVOS: Nagyszerű. Szóval már elzsibbadt. Nézzük csak!

ÁGI: (Bátran kinyitja a száját).

FOGORVOS: (kihúzza a fogat): Itt van ni! Már kinn is van. Hű, de csúnya nagy fog. Öblöggess, kislányom.

ÁGI: (meglepődve): Ennyi az egész? Hiszen ez nem is fájt egy cseppet sem.

PIRI: (örvendezve): No látod. Mondtam neked. Ugye, hogy kár volt akkora cirkuszt csapni.

ASSZONY, FOGORVOS: (Pirire támadnak): Miféle cirkuszt?

ASSZONY: Hisz ez a kislány olyan bátran viselkedett, hogy az szinte csoda.

FOGORVOS: Bár minden betegem ilyen fegyelmezett lenne! Menynyire megkönnyítenék a dolgomat — de a magukét is!

ASSZONY: Ha ezzel a kislánnyal nem találkozunk, Petikét nem tudtuk volna leültetni a fogorvosi székbe, az biztos.

FOGORVOS: (megsímogatja Ági fejét): Méltó vagy az úttörő névre.

PETIKE: Doktor bácsi kérem — én is bátor vagyok?

FOGORVOS: De mennyire bátor! No nézzük azt a beteg fogat.

PETIKE: (bátran feltelepszik a székbe).

ÁGI, PIRI: Viszontlátásra.

FOGORVOS: Szervusztok, kislányok.

(a függöny összehúzódik, ismét csak a várószoba látszik).

PIRI: (Megöleli Ágit): Ágikám — ők csak azt látták, hogy bátran és fegyelmezetten viselkedtél, de én tudom, hogy valóságos hős vagy.

A rendező munkájához:

Ági győzelme az önfegyelem győzelme. A kislány bátorsága annál tiszteletreméltóbb, mert ezzel a nálánál kisebb Peti félelmét igyekszik eloszlatni. Mindenetre éreznünk kell, hogy erős tartása mögött azért Ági is rettentően fél. A fogorvos legyen magabiztos, megnyugtató jelenség. Az injekció adást, húzást, stb. ne ábrázoljuk naturálishan, minden ilyen akció úgy történjék, hogy a szereplő, akivel a fogorvos foglalkozik háttal üljön a nézőknek és csak az orvos egy-két mozdulatából sejtsük, mi történik.